

А я люблю життя своє, люблю...

Сценарій

*Матеріал підготувала
Галина Чурікова,
провідний методист відділу
організаційно-методичної та
культурно-просвітницької
роботи*

Методичні матеріали, поетичні твори для використання при підготовці культурно-мистецьких заходів до вшанування людей поважного віку

Сцену бажано оформити в осінніх теплих барвах. Доречно використати наочність фото та документів, висвітлити історичні події населеного пункту за участі ветеранів-земляків.

Нижче подано слова для ведучих вечора які можна доповнити конкретними фактами із життя присутніх.

«Поки ми молоді, старість бачиться нам такою далекою і навіть неможливою. Нам здається, що ми завжди будемо молоді, сильні і вродливі, але... Роки минають швидко і в якусь мить людина починає розуміти, що вона поповнює ряди бабусь та дідусів». (І. О. Решетовська)
Сьогоднішній день – особливий. 1 жовтня у всьому світі відзначається Міжнародний день людей поважного віку, проголошений Генеральною Асамблеєю ООН, а в Україні це також і день ветерана.

День літньої людини – це добре та світле свято, коли вшановують представників старшого покоління, хороша нагода ще пильніше поглянути на проблеми літніх людей, а також ще раз засвідчити всенародну повагу ветеранам ...

Цей день є символом єдності і спадкоємності поколінь – прекрасна можливість сказати теплі слова подяки батькам, матерям, ветеранам ...

Дорогі наші, ветерани! Ви молоді душею, у вас такі натхненні, вродливі обличчя, на яких світяться посмішки, а очі випромінюють доброту. А секрет вашої молодості дуже простий – це безмежний оптимізм. Тому нехай і надалі ваша молодість душі, ваші веселі, щасливі посмішки ніколи не згасають.

У цей погожий осінній день ми зібралися, щоб висловити свою шану і повагу людям, які пройшли великий віковий і життєвий шлях.

Вже надійшли осінні холоди,
І ось зима уже не за горами,
Збираємо трудів своїх плоди,
Летять роки у вирій понад нами.
І крила їхні крають долину,
І манить обрій спокою краями,
А я люблю життя своє, люблю,
Й дорожчає воно з літами.

День літньої людини для всіх нас – особливе свято. З дитинства ми вбираємо від людей старшого покоління народні традиції і мудрість, основи культури і рідної мови. З бабусиних казок, з розповідей дідуся народжується наша перша любов до рідної землі. Тому ваша народна мудрість і невичерпний життєвський досвід – є неоціненним скарбом нашого життя.

Молодість і зрілість

Молодість і зрілість стали говорити...
Про усе в цілому, про життя, про діти,
Молодість сказала: «Мені краще жити...»
Зрілість посміхнулася й стала говорити:
«Знаєш, мила, хочу тобі побажати
Всі мої роки прожити й величезний досвід заробити».
Молодість, з насмішкою: «Що в тобі такого?
Дім, сім'я, робота ... Ці страшні окупи ... »
Зрілість посміхнулася, як молодшій доньці:
«Без тенет сімейних, хто ми під цим сонцем?!»
Молодість співала: «Все в мені прекрасно,
Молода я, вільна, і красива, ясно? »
Зрілість їй сказала: «Я – мудріша тебе,
Перегони із тобою – все це не для мене ...
«Ти живеш так сумно...нудно і серйозно...»
Молодість доводить власну правоту...
«Ти не розумієш жити – це не просто...»
– Зрілість все говорить думку золоту...
«Ну. а де ж те щастя, щастя хоч існує?»
Що це: дім, машина, грошей коли не бракує?»
«Щастя, так воно буває.
Якщо жить з коханими небо дозволяє,
Якщо сміх дитячий чується із дому ...
Ти ще з щастям, мила, зовсім незнайома ... »
Молодість промовчала, раптом запитала: «Якщо правда все це,
Що ж ночами плачеш і про що секрети? »
«Я ночами плачу ...», – зрілість говорила:
«Бо раніше все це я не цінувала ...»

Як виглядають сучасні бабусі та дідусі? Найчастіше це ще молоді люди, у яких є улюблена робота, вони ведуть активний спосіб життя, мають певний соціальний статус в суспільстві. Для онуків у них обмаль часу – вихідні та святкові дні. Поки батьки на роботі, дітей виховують у яслах або наймані няні.

А є бабусі та дідусі, які залишають роботу, щоб допомогти виховувати онуків, беруть на себе усі турботи по дому, щоб дати можливість своїм дітям більш повно реалізувати себе у суспільстві. Вони безмежно люблять своїх онуків, оберігають від усіх труднощів, часом приховують пустощі від батьків. У їхніх добрих і сильних серцях ми черпаємо підтримку і розуміння, терпіння і любов, енергію і натхнення. Дякуємо вам, рідненькі!

Музична пауза.

Діти, коли приїдете до бабусі і дідуся, притуліться міцно до них, обійміть їх своїми тендітними ручками і подякуйте за те добро, яке вони роблять для вас. Бо час швидкоплинний, виростете, захочете притулитися до рідної людини, але буде вже пізно...

Повиростали ваші діти,
Душа ж не встигла постаріти,
Та тільки ваша сивина
Нагадує, що вже весна
Давним-давно одголубіла,
І літа сяючі вітрила
Ось-ось за обрії спливуть.

Не те, що в молодості, ні,
Таке гіркливе, бо останнє,
Таке тремтливе – в сивині...
Ах, повернути б те, минуле,
Що в сні вривається, в думки,
Що завжди в серці, не заснуло;
Любов,

І сльози,
і роки...

Вернути радість і розпуку,
Вернуть страждання саме ті,
В яких була солодка мука
І щось незнайдене в житті,
Принадне, мов прив'яла вишня,
Щемливе, як в зимі бузок. ...
Як листя спалюють торішнє –
Такий п'янкий, терпкий димок.
Від згадок серце молодіє
І відступає гіркота.
Усе б вернуть... Лиш безнадію
Ніяк не треба повертати.
Буває світло і принадно,
Бо знань і досвіду – світи,
І стало ясным все, що складно.
І стало більше доброти.
Поради молодим, розради,
А час іде – за тактом такт.
І все ж чомусь маліє радість,
А час іде – тік-так, тік-так

В. Малишко

Людська осінь, як і природа, буває різною. В одних вона палахкотить розмаїттям барв, у інших – тихим бабиним літом, у третіх – суцільним присмерком, а то й нудьгою, яка пливе у прірву безнадії. Але перш, ніж настане осінь, перш ніж посріблиться чоло і зовсім іншими стануть очі, у кожного ще буває весна і літо життя.

Весна і літо... Як швидко вони спливають. І ось тихою ходою підступає осіння пора: рано чи пізно, але дівчина стає молодницею, дружиною, потім ненькою, далі свекрухою чи тещею і бабусею, а парубок виростає в чоловіка, батька, тестя, свекра, дідуся.

Справді, у щасливі, радісні хвилини ми інколи про них забуваємо. Але, коли виникають труднощі, ми завжди повертаємося до отчого дому, до батьківської безмежної доброти. Поки живе на світі старше покоління, нам ніяке зло не страшне, бо щоденно вони складають Богові молитву за своїх найрідніших кровиночок.

Допоки нас чекають наші мами,
І доки виглядають нас батьки.
Провідуймо, та не лише листами.
Хоч дорогі їм і скупі рядки.
Коли неждано вдарять дзвоном далі.
Тоді на все, на все знайдемо час.
Але ні сльози, ні вінок печалі –
Уже ніщо не виправдає нас.
Зане жаль у щедрім слові «мамо»,
І чайкою здригнеться синя вись.
Провідуймо і завжди пам'ятаймо,

Що можемо запізнитися колись.

О. Богачук

Музична пауза.

Людське життя – це безцінний подарунок долі. Якщо людина живе в гармонії з своїм віком, радіє кожному дарованому Господом Богом дню, знаходить для себе джерело оптимізму, то життя щоденно відкриває перед людиною нову палітру фарб. І тоді з'ясується, що скільки ще багато хорошого попереду, а головне – любов і увага рідних та близьких до вас, і ваша – до дітей та внуків пам'ятаймо, що для них ви завжди потрібні.

Музична пауза.

Милосердя і доброта – це як два крила, на яких тримається людство. Ще з далеких часів благодійність була доброю традицією нашого народу. Цілком природним вважалося допомогти знедоленому нещасному, поділитись шматком хліба, дати притулок, захистити старість, підтримати немічність, порятувати хворого, заступитися за беззахисного і скривдженого.

Доброта і чуйність, щиросердність, уміння розділити чужий біль, розрадити в горі й біді – здавна було характерною рисою українців.

Добро й милосердя – багатоплинні. Потреба в них є повсякчас. Навіть тоді, коли немає біди, навіть там, де твердь земна не хитається під ногами.

Нам усім слід пам'ятати, що в нашому житті постійно діє принцип бумеранга: жнемо, що сіяли, отримуємо те, що віддавали. Тож цінуймо кожний прожитий день, стараймося наповнити його яскравими барвами життя, шануймо дарованою нам можливістю придбати собі на майбутнє – любов, повагу, турботу і підтримку рідних та близьких.

Поспішаймо робити добро ближнім своїм...

Творить добро, щоб кращим став цей світ,

Не знали б горя щоб старі й малі.

Страждання нищить нанівець,

Свій добрий слід залиште на землі.

Теплом своїм ви серце обігрійте

Тому, хто вже наругу притерпів.

Тому, кому терпіть не сила,

Хто горе побороти не зумів.

Байдужими не станьте тільки

І пам'ятайте, що ми – люди.

Творить добро, піклуйтеся про інших

І посвітлішає усюди...

І тільки так на світі треба жити,

Хоч як би важко не було щоденно!

За горе ближніх серце хай болить,

Допомагай і немічним і темним.

Хлібцем, копійкою, а головне – теплом,

Якого багатьом не вистачає.

І той, хто серце людям зігріває,

Для себе також творить те добро.

Бо що найменшим робим – те для Бога,

І тим виходим на вузьку дорогу,
Якою йти Господь заповідав.
Лиш не гордіться, бо отець і сина
За кожного із грішних нас віддав
Будь вдячною, не забувай про це, Людино!

Пісня «Даруй добро» муз. і слова Н. Май

Коли з'являється дитина –
Господь запалює зорю,
І тихо, наче у раю,
По небосхилу пісня лине.
І скільки тій зорі світить –
Не зна ніхто на цілім світі,
То ж треба вірити й любити
І кожен день добро творить.

Приспів:
Даруй добро на цілий світ!
Даруй добро! Віддай, що маєш!
Даруй добро багато літ!
Нехай зоря твоя палає!

Хто за минулим не жаліє,
Той віри в себе не згубив.
Той, хто хоч раз в житті любив,
Свою зорю тобі відкриє.
І скільки тій зорі світить –
Не зна ніхто на цілім світі,
То ж треба вірити й любити
І кожен день добро творить.
Не говори про доброту,
Коли ти нею сам не сяєш,
Коли у radoщах витаєш,
Забувши про чужу біду,
Бо доброта не тільки те,
Що обіймає тепле слово –
В цім почутті така основа,
Яка з глибин душі росте.
Коли її не маєш ти,
То раниш людяне в людині.
Немає вищої святині,
Ніж чисте сяйво доброти.
Не нарікай на глухість душ людських
І не гостри в злобі на них зубів.
А ти, що людям доброго зробив?
Що вимагаєш доброти від них.
Чого мовчиш, подумай і збагни,
Але уже з низької висоти,
І зваж, і переваж. А хто є ти?
І, зваживши, нікого не вини,
А сам у свою душу ти заглянь,
Чи там хоч раз добром світила рать
І променем зорилася святим?

І ти збагнеш, що до твоїх страждань
Не відгукнеться власна глухомань,
А ти шукаєш в людях доброти.

О. Когочун

Всім нам хочеться вірити в те, що людина приходить у цей світ для любові й добра. І для щастя. Що потрібно людині для того, щоб бути щасливим на цій святій землі? Тема вічна, як і саме людство. І в кожного з нас своя відповідь на це питання...

Життя іде і вносить корективи
У наші плани і у долі теж.
Здається тут ми вже були щасливі,
І, раптом щастю – знов немає меж!
То світить сонце, а то хмарка плаче,
То враз веселка сьйвом виграє.
І зайчик сонячний через віконце скаче.
І знову в світі – стільки щастя є!
Що хочеться руками світ обняти
І поділитись щастям з усіма!
То ж треба світ таким, як є, приймати,
Не сумувать, не нарікать дарма.
Життя складне, бо є свої капризи,
І радощі, і болі в ньому є.
Цікаве тим, що є завжди сюрпризи
І їх життя частенько роздає.

Н. Красоткіна

Втішайся радістю життя,
Воно на мить коротку схоже.
Бо хто пішов у небуття,
Радіти вже цьому не може.
Співай, втішайся і живи,
Цінуй усе, що випадає.
На хвилях радості пливи,
Бо щастя більшого немає,
Ніж те, що є у світі ти,
І неповторна, і єдина.
Тому живи, радій, лети,
І пам'ятай, що ти – Людина!

Н. Красоткіна

Отак і живу я у цьому Раю!
– Радію... сумую... сміюся...
Всім серцем люблю Україну мою!
– І з вами цим щастям ділюся!!!

Хай буде мить – вона така прекрасна!
На серці – літо квітами цвіте!
А на душі – так сонячно і ясно,
Мов сяє в небі сонце золоте!

І це нічого, що надворі осінь!
Її дощі не згасять почуття!
Нам доля щастя на поріг приносить
Тоді, коли ми любимо життя!!!

КАЖІМО БІЛЬШЕ НІЖНИХ СЛІВ

Кажімо більше ніжних слів
Знайомим, друзям і коханим –
Нехай комусь тепліше стане
Від зливи наших почуттів.

Нехай тих слів солодкий мед
Чиюсь гірку загоїть рану.
(Чи перший біль, чи то останній,
Коли б то знати наперед!)

Кажімо більше ніжних слів.
Комусь всміхаймось ненароком.
То не життя людське жорстоке,
Жорстокі в нас слова черстві...

Кажімо більше ніжних слів.

Ірина Вовк

А для душі нам треба зовсім мало

І як би ми багато не пізнали,
Яких би ми вершин не досягли...
А для душі нам треба зовсім мало,
Щоб добрі ми і людяні були.
Бо доброта уміє зігрівати,
Розтопить лід і сили додає.
Від добрих слів нам хочеться співати,
Бо в них надія й сподівання є.
Від щедрості сиренький день світліє,
Від щирості чарівним світ стає.
І зразу в серці сонечко ясніє,
Бо добрість людям щастя додає.
Всього лиш слово, дотик, щира ласка
І світлий погляд, людяність проста...
А світ тоді стає, неначе казка,
І в посмішці розходяться вуста.
І все навколо веселішим стало,
І хочеться летіти в небеса...
А сонечко промінчиком заграло,
І враз захоплює і радує краса...

Н. Красоткіна

А це ж так просто – щастя дарувати!
І усмішку, щоб радістю цвіла.
Лиш треба доброту у серці мати,

І людяність, і трішечки тепла.
І до людей нести це щиро-щиро,
Сказати добре слово від душі...
Й побільшає довкіл тепла і миру,
То ж подаруй всім щастя! Поспіши!
І більше стане того щастя в тебе,
І звеселіє світ від доброти.
І усміхнеться волошково небо,
То ж вчися щастя дарувати ти!

Н. Красоткіна

Сьогодні ми вшановуємо людей, без яких неможливе було б наше існування. Це – хранителі життєвого досвіду і мудрості, на яких тримається кожна родина. Це хранителі сімейного вогнища родини. Ми бажаємо Вам довгих літ життя, здоров'я, поваги близьких....

Сьогоднішні люди похилого віку є останніми носіями класичної культури ХХ століття, часу, в якому понад усе цінувались честь, вихованість, толерантність – ті духовні якості, завдяки яким вони гідно пройшли скрізь всі жахіття тоталітаризму, голодоморів, репресій, воєн, Чорнобилю. Їх найбільше багатство – досвід, знання, вміння, мудрість.

Ви працею повагу заслужили,
Турботою і вірою в життя.
Ви людські долі світлими робили,
І відкривали їм щасливе майбуття.
Ви плідно та успішно працювали
Багато років і десятиліть.
Та визнання і слави не чекали,
А працювали чесно кожну мить.
Спасибі всім і кожному окремо
Вам, ветерани праці, від душі!
Сьогодні ми любов свою несемо
Даруємо квіти щиро від душі.
Вас завжди будуть люди пам'ятати,
Допоки й віку, за любов святу.
Бо кожному з нас є про що згадати.
І щире слово, й вашу доброту.
Промчали роки, навіть трохи щемно,
За горизонти молодість спливла.
Вклоняємось вам, дорогі, доземно.
Бажаємо здоров'я і тепла.
Чому мені тепер співається?
Чи щось згадалося, бува?
Співає серце, щоб не кряться.
Душа співає, бо жива.
Душа співає, та в неспокої,
Бо у казковому краю
Літаю піснею високою,
Шукаю молодість свою.
О, не знайти стежками знаними,
Я хочу в долі розпитать:
«Куди роки пливуть туманами?
Як далі житиму, порадь».
Вона мовчить, а я не каюся.
Гукаю юності: стривай!
...Співає серце, щоб не кряться.

Душа співає, бо жива.
Життя хай ваше буде світлим,
А серце щирим і привітним.
Здоров'я ж – ніби той граніт –
На цілу сотню й більше літ.
Хай буде все у вас в порядку,
Добра вам, щастя і достатку.

Рекомендований репертуар

1. «Даруй добро» слова і музика Н. Май
2. «Осіннє золото» слова Д. Луценко, музика І. Шамо
3. «А вже осінь» слова В. Крищенко, музика В. Домшинський
4. «Мої батьки» слова І. Козаченко, музика О. Злотник
5. «Батьки мої» слова і музика О. Корзун
6. «Мої батьки» слова і музика О. Винник
7. «Мої батьки» слова і музика І. Федішин
8. «Пісня про матір» (Посіяла людям...) слова Б. Олійник, музика І. Поклад
9. «Пісня про рушник» слова А. Малишко, музика П. Майборода
10. «Ніби вчора» слова І. Запотічний, музика І. Білозір
11. «*Батькам*» муз. і сл. А. Івашина
12. «Батько і мати» слова В. Крищенко, музика О. Злотника
13. «Пісня про маму» слова і музика Н. Май
14. «Мамина світлиця» слова Б. Стельмах, музика І. Білозір
15. «Родина» слова і музика І. Федішин
16. «Пісня про тата» слова і музика Н. Май

Заплануйте і проведіть:

1. Літературно-музичну композицію «Іде назустріч юним мудрість сивочола»
2. Голубий вогник «Як би то молодість знала, як би то старість могла»
3. Тематичний концерт «А я люблю життя своє, люблю, й дорожчає воно з літами...»
4. Святковий концерт «Зігріймо серце добротою»
5. Годину спілкування «Мудрі та багаті літами»
6. Візит шани на дому «Осінні привітання складемо в букет пісенний»
7. Годину вшанування «Мудрі і багаті літами»,
8. Розважальний захід «Хай скроні наші посивіли, але душа ще молода!»
9. Вечір-спогад «А в пам'яті залишаться дзвінки роки»
10. Історичну годину «Сивина на скронях – мудрість у очах»
11. Конкурс малюнків «Мої дідусь та бабуся»
12. Майстер-клас з декоративно-ужиткового мистецтва «З бабусиної скрині» за участю бабусь і онуків
13. Виховну годину «Хто про старих дбає, той гідною людиною зростає»
14. Ретровиставку фотографій бабусь, дідусів у національних костюмах
15. Святковий концерт «Роки летять, а серце не старіє»
16. Конкурсно-розважальну програму «Супер бабуся і дідусь та їх онуки»
17. Виставку світлин «Ви людські долі світлими робили і відкривали їм щасливе майбуття»
18. Бесіду-обговорення «Душею й серцем завжди молоді – ветерани»
19. Арт-виставку «Осінь життя – пора золота»
20. Вечір поезії «Летять літа, як білі журавлі, дзвенять, як ті волошки у житі»
21. Вечір-спогад «Зорепадом летять роки»
22. Тематичний концерт «Поважаймо старість словом і ділом»
23. Святковий концерт у спеціалізованому закладі для літніх людей «Забуте серце обігрійте»
24. Літературно-музичну композицію «Життєвий листопад»
25. Годину спілкування «Іде назустріч юним мудрість сивочола»

26. Ретровиставку фотографій «Роки людині до лиця»
27. Тематичний концерт «До бабусі й дідуся завітала осінь золота»
28. Годину спілкування «Осінь життя»
29. Виставку творчих робіт людей літнього віку «Душею й серцем завжди молоді»
30. Візит шани на дому «Як сивину ти привітаєш, так і тебе в сивині глибокій будуть вітати»
31. Літературно-музичний вечір «Душі людської доброта»

Джерело доступу: <http://www.nmck-volyn.com.ua/contacts.php>